

overordentlig vag Natur, for saa vidt der overhovedet gives nogen Begrundelse. At Borgerne færdes paa Vejene med de Befordringsmidler, der ere gangbare paa den Tid, de leve, følger af sig selv, det have de altid gjort, og det ville de altid vedblive at være nødte til at gøre. Man studser noget ved den givne Begrundelse, thi den almindelige Færdsel paa vore Landeveje, er jo ikke paa nogen Maade farefri. Selv om man kan sige, at der er Fare forbundet med Automobilkørsel, er det ikke noget særligt for den: En mørk Nat kan en Mand komme gaaende hen ad Landevejen med en forfærdelig lang Lægte eller Raft paa Skulderen, og en anden Mand, som i Mørket hverken ser den første eller hans Lægte, kan løbe et Øje ind i Lægten og falde om. Man forlanger dog ikke, at Manden skal gaa med en Lygte paa hver Ende af sin Lægte, naar han passerer Landevejen. Han kan sige, at andre Folk maa tage sig i Vare, naar de gaa paa Vejen, og selv om man, naar man kommer til Skade, kan søge Erstatning o. s. v., kan man dog ikke forbyde Folk at gaa paa Landevejen med de Materialier, som deres Haandværk, deres Forretning eller deres Livsførelse overhovedet gør det nødvendigt for dem at føre med sig. Kan der saaledes være Fare ved at møde Fodgængere paa Landevejen, kan der ogsaa være Fare ved at møde Vogne. Ikke desmindre vedtager man ikke saa drakoniske Bestemmelser mod den nuværende Færdsel, som man her synes at ville vedtage over for en ny tilkommen Færdsel.

Selve dette Spørgsmaal var der allerede Anledning til at drage frem under Cykleloven. Da sagde man ganske vist: Den gamle Fare ved at færdes paa Landevejene ville vi lade bestaa, men nu kommer der en ny Fare ved Cyklerne, den ville vi forebygge ved at give dem Lygter paa. Vilde man nu sige noget tilsvarende over for Automobilerne, vilde man gaa frem paa samme Maade over for dem som over for Cyklerne, vilde man sige: Vi give dem Lygte paa, medens vi ikke forlange, at de gamle Befordringsmidler skulle have Lygte paa, saa kunde man dog forstaa Tankegangen, men her komme vi ind i det ganske mærkelige Forhold, at vi faa nogle farefulde passerende paa Landevejene, der ikke skulle have Lygte, nogle farefulde passerende, der skulle have Lygte, og endelig nogle, som overhovedet ikke maa passere. Og dette gøres til Trods for den ubestridelige Kendsgerning, at hundrede

Nætter om Aaret ligge vore Landeveje i et Lys, der er stærkere end Lyset paa en mørk Vinterdag. Vi have her i Landet de saakaldte lyse Nætter, i hvilke man paa en Bakke kan se 3—4 Mil ud til Horisonten. Ikke desmindre skal en Automobilist være forpligtet til hele Natten igennem fra Solens Nedgang til dens Opgang at holde ganske stille, han maa ikke røre sig det allerfjerneste. I Frankrig har man ikke som her i Norden de lyse Nætter og kan derfor ikke tage Hensyn dertil i sine Cyklelove. Altsaa, til Trods for, at vi have disse Nætter, gaa vi hen og ordner det, som om de lyse Nætter ikke eksisterede her i Landet.

Men selv om man ser bort fra det ganske urimelige i, at medens det en mørk, taaget og diset Vinterdag er tilladt at befære vore Landeveje med Automobiler, er det ikke tilladt en fuldstændig klar Sommernat, selv om vi se bort fra det ganske horrible, som Forbudet mod Natkørsel maa siges at være, er det en højst mærkelig Bestemmelse. Den er jo, som vi alle vide, slet ikke fremkommen af Hensyn til Menneskene, men af Hensyn til Hestene, som man siger blive bange. Jeg skal straks komme tilbage til dette Punkt. Jeg vil spørge: Hvorledes forholder det sig med en Hest for et Enspænderkøretøj, der om Natten kommer hen ad Landevejen? Hesten hører og ser intet, Kusken hører og ser intet, thi der er intet for dem at høre eller se. Pludselig lugter Hesten, at der holder en saadan Maskine. Den kan nemlig lugte den, men den kan ikke høre den, fordi Maskinen efter Loven skal staa stille, og den kan naturligvis heller ikke se den. Naar nu et saadant Apparat holder midt paa en Landevej, eller rettere sagt paa Siden af den — thi jeg antager dog, at man har Lov til at køre til Siden, selv efter Solens Nedgang — kan saa et saadant Automobil, som holder hele Natten paa den højre eller venstre Side af Vejen, ikke ogsaa skræmme Hesten? Jeg tror ikke, at man behøver at have kørt ret længe for at vide, at en Hest kan blive bange for en stillestaaende Genstand lige saavel som for en, der er i Bevægelse. Det forekommer mig, at de Herrer, som holde paa Forbudet mod Nattekørsel, maa supplere denne Bestemmelse og forlange, at det stillestaaende Automobil skal være belyst hele Natten igennem, og at der er en Mand, der paaser, at Lygterne vedblive at være tændte, selv om de skulle blæse ud, og som skal forny Olien, hvis Beholderen ikke er tilstrækkelig til at brænde